

သိက္ခိစာပေ

ဘာလဲဟဲ့

မောင်စွမ်းရည်

ဒုတိယအကြိမ်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းအမှာစာ

“ဘာလဲဟဲ့ မောင်စွမ်းရည်” စာအုပ်ကို အခုလို လေး၊ ငါး၊

ဆယ်နှစ်အတွင်းပြန်လည်ပုံနှိပ်ရလိမ့် မယ်လို့ မျှော်မှန်းမထားမိပါ။

“သစ္စာတော်လှန်ရေးစာပေ” ထုတ်ဝေသူ သားတပည့် မောင်စိုးချိန်ကဖြင့်

“ဒီစာအုပ်ဟာ ပြည်သူ့လက်စွဲ နိုင်ငံရေးကျမ်းတစ်ဆူ” လို့ ကြွေးကြော်ပြီး

ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ “တိုးတိုး ပြောပါကွယ်၊ မိုးကြိုးပစ်ပါလိမ့်မယ်” လို့

လက်ကုတ်ထားရပါတယ်။ တကယ်ထုတ်ဝေလိုက်တော့ သူ လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့

မိတ်ဆွေများ၊ ရဲဘော်များကဆို ဖတ်ကြည့်သူတောင် ရှိရဲ့လား မသေချာပါ။

ဘာဂယက်မှ မလာပါ။ ဖတ်ဖြစ်ရဲ့လား၊ ဘယ်လိုနေသလဲလို့ မေးမှာ

ကြောက်လို့နဲ့တူပါရဲ့။ စာအုပ်လက် ဆောင်ရကြောင်း ကျေးဇူးစကားလေးတောင်

မတုံ့ပြန်ခဲ့ကြပါ။ မောင်စိုးချိန်ပါ ပေါင်းမှ တုံ့ပြန်သူ သုံးဦးပဲ ရှိပါတယ်။

ဒီသုံးဦးမှာလည်း ကျန်နှစ်ဦးက ညီမနဲ့ ညီ ဖြစ်နေကြလို့ ကိုယ့်ငါးချဉ်

ကိုယ်ချဉ်တယ်ပြောတာ ဖြစ်ပေမယ့် ပုဂံခေတ်က သမိုင်းဝင်စကားအတိုင်း

စစ်သည်သုံး၊ လေးသိန်းအစား လေးယောက်ပဲ ပေး လိုက်တယ်ဆိုသလို

ဒီသုံးယောက်ကိုပဲ စာဖတ်ပရိတ်သတ်သုံးသိန်းလို့ သဘောထားလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီ သုံးယောက်ထဲက ညီဖြစ်သူတစ်ယောက်က ပြည်တွင်းမှာ

ထုတ်ဝေခွင့်သာပြီဆိုတာနဲ့ သူ ဘာသာသူ ထုတ်ဝေသူရှာပြီး ထုတ်ဝေဖို့

ကျွန်တော့်ဆီမှာ စာအုပ်လှမ်းမှာတော့ စာအုပ်က ရှာလို့ မရဘူး။ မူလထုတ်ဝေသူ

တော်လှန်ရေးသမားကြီးကလည်း စာအုပ်ကို အချိန်မီ မပို့ဘူး။ ဒါနဲ့ ကိုယ့်ဆရာ

အရင်း ဖြစ်တဲ့ မဟာအောင်မြေကျောင်းဆရာတော် ဦးဝိလာသဆီကို

အပူကပ်ရပြန်ပါတယ်။ “တပည့် တော်ရဲ့ စာအုပ်ကလေး ခဏပြန်စွန့်ပါဘုရား၊ တကယ်ပြန်ထုတ်ဝေခွင့်ရလို့ရှိရင် ပြန်ပြီး လှူပါ့မယ် ဘုရား”လို့ ဦးတင်ပါတယ် ဘုရား။

ကျွန်တော့် စာအုပ်ထဲမှာက စာပေစိစစ်ရေးမကြိုက်နိုင်တဲ့ စာတွေ သိပ်များနေပါတယ်။ စာပေ စိစစ်ရေးမှာ တာဝန်ရှိသူက “မောင်စွမ်းရည်တို့၊ သန်းဝင်းလှိုင်တို့ စာအုပ်တွေလည်း ထုတ်ပါ၊ ထုတ်ဝေ ခွင့်ပေးပါမယ်” လို့ ကြေညာထားကြောင်း ဝမ်းသာအားတက်စရာ စကားကြားမိပေမယ့် ...။

စမ်းကြည့်ရမှာပဲ။ ကဲ သားတပည့် မောင်စိုးချိန် ကြွေးကြော်ထားတဲ့ “ပြည်သူ့နိုင်ငံရေးလက် စွဲကျမ်းကြီး” ကံကောင်းထောက်မပါစေသတည်း။

ထုတ်ဝေသူကိုရော၊ ထုတ်ဝေခွင့်ပေးသူကိုရော စာဖတ်မယ့် စစ်သည်လေးသိန်းကိုရော ကျွန်တော် မောင်စွမ်းရည် ကြိုတင်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

မောင်စွမ်းရည်

၁၉ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၂

နယူးယောက် (ခေတ္တ)

ဘာလဲဟဲ့ မောင်စွမ်းရည်

သစ္စာတော်လှန်ရေးစာပေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ မောင်စိုးချိန်က “ဆရာရဲ့ ဘာလဲဟဲ့ဆောင်းပါးတွေ ကျွန်တော်တို့ ထုတ်ချင်တယ်” လို့ပြောတော့ ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ “အေး...ကောင်းတယ်၊ ထုတ်ပေါ့” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ စာအုပ်နာမည်က “ဘာလဲဟဲ့” ပဲပေါ့လို့ဆက်ပြောပါတယ်။ “ဘာလဲဟဲ့ မောင်စွမ်းရည်” ပေါ့လို့ ရေးသူအမည်ပါ တစ်ဆက်တည်းပြောလိုက်တော့ မောင်စိုးချိန်က “ဘာလဲဟဲ့မောင်စွမ်းရည်”ဆို တဲ့ စာအုပ်နာမည်ကောင်းတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်းကြေညာလိုက်တော့မယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်တဲ့ အမည်ဟာ အတည်ဖြစ်သွားပါတယ်။ စာအုပ်နာမည် “ဘာလဲဟဲ့ မောင်စွမ်းရည်”။ စာရေးသူအမည် “မောင်စွမ်းရည်”။ “ဘာလဲဟဲ့ မောင်စွမ်းရည်” ဆောင်းပါးတွေကို ဖော်ပြနေတဲ့ “မိုးမခ”ကလည်း သူတို့ ထုတ်ချင်တယ် ပြောထားပေမယ့် သူတို့မှာ ထုတ်လက်စတွေ မပြတ်သေးလို့ တောင်းပန်ရပါတယ်။ တကယ်တော့ “ဘာလဲဟဲ့ မောင်စွမ်းရည်” စာအုပ်အမည်ကို “မိုးမခ” က ပေးထားတာပါ။

ပြည်ပရောက် မြန်မာများက မောင်စွမ်းရည်ဘာလဲဆိုတာ သိပ်မသိကြပါဘူး။ ကျောင်းသုံး စာအုပ်ထဲမှာ ပါဖူးတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ဇေဝဇဝါသိကြပါတယ်။ တကယ်တော့ “မောင်စွမ်းရည် ဘာလဲ” ဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး။ “ဘာလဲဟဲ့ မောင်စွမ်းရည်” ဆိုတာကို သိရင်ပဲ ပြည်ပရောက်မြန်မာ များအဖို့ လုံလောက်ပါပြီ။

တကယ်တော့ ဒီအထဲက အကြောင်းအရာတွေကို ရေဒီယိုတွေက

အသံလွှင့်ရာမှာရော ပြည်ပ ထုတ် ဂျပန်၊ ကိုရီးယား၊ အမေရိကန် အခြေစိုက် စာနယ်ဇင်းလေးတွေမှာရော ကွန်ပျူတာကွန်ရက်တွေ မှာရော ကြုံသလို ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ ပြည်ပရောက် မြန်မာလူကြီး၊ လူငယ်၊ လူလတ်တော်တော်များများကို မေးကြည့်တဲ့အခါ မအားလို့ ဆရာ၊ တစ်ခါတလေတော့ဖြင့် နားထောင်မိပါရဲ့လို့ ဖြေကြပါတယ်။ “တစ်ခါ တလေ” ဆိုတာလည်း “တစ်ခါ”နဲ့ “တလေ” ပဲဖြစ်ဖို့ များပါတယ်။ အလိုက်မသိဘဲ မေးမိတာကိုပဲ အားနာ စရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါတယ်။ (အခုလို ရေးမိတာလည်း အားနာမိပြန်ပါတယ်)။ ဒါပေမဲ့ အားတက်စရာ ကောင်းတာက ပြည်တွင်းသောတရှင်တွေက ဘာတွေကို ဘယ်လိုပဲ ပြောပါဦးလို့ အချိန်လုပြီး အားပါး တရ ပြောသံတွေကြားရပြန်တော့ အားတက်ရပါတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ပြည်တွင်းက လူတွေမှာ အချိန်အားတွေ များနေကြသလားလို့ ပြင်ပလူတွေနဲ့ ယှဉ်ပြီး တွေးမိပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အသံလွှင့် တာ ပြတ်သွားရင် ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဖျားလို့၊ နာလို့လားစသဖြင့် ဖုန်းဆက်ပြီး ပူပန်ကြ ရှာပါသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မအားလပ်တဲ့ကြားက တစ်ခါတလေ ဖတ်မိ၊ ကြားမိသူတွေကိုရော “အားတိုင်း” နားထောင်ဖတ်ရှုကြသူတွေကိုရော ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အခုစာအုပ်က အားရင် အချိန်မရွေးဖတ်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးရာကျပါတယ်။ တကယ်က “ဘာလဲ ဟဲ့” စာအုပ်ကို စရေးဖြစ်တာက ၂၀၀၄၊ စက်တင်ဘာလကဆိုတော့ ၂ နှစ်ကြာပါပြီ။ ဗမာသတင်းသမဂ္ဂ က ထုတ်ဝေတဲ့ ဥဒါန်းမဂ္ဂဇင်းမှာ “ဘာလဲဟဲ့ ဟီးရီးဝေါရှစ်” ဆိုတာ စရေးခဲ့တာပါ။ ဂျပန်ကနေ ဖို့တိဝိန်း ကို ရောက်လာပြီး မောင်စိုးချိန်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ မဇင်ဇင်က ဆရာ အဲဒါမျိုး ရေးပါဦး၊ ကောင်းတယ်လို့ ပြောပြီး တိုက်တွန်းပါတယ်။ ဂျပန်က ထုတ်တဲ့ အာဟာရစာစောင်အတွက် ရေးပေးပါလို့လည်း အကြံ ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်ထဲကို ဝင်ပြီး ကျူးကျူးကျော်ကျော်ရေးရမှာ စိတ်မလုံလို့

တခြားနာမည်တစ်ခုနဲ့ ရေးတော့ မဇင်ဇင်က ကလောင်အမည်ရင်း
မောင်စွမ်းရည်နဲ့ပဲ လုပ်ပါလို့ တောင်း ဆိုပြန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဘာလဟဲ့တွေကို
မောင်စွမ်းရည်အနေနဲ့ပဲ ထပ်ရေးမိပြန်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကြားဖူးတာက
“ဘာလဲဟဲ့ လောကဓံ”၊ “ဘာလဲဟဲ့ ငွေ” စသဖြင့် ကြိမ်းမောင်းတာပါ။
စိန်ခေါ်သံလည်း ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အာဟာရစာစောင်ကို ပို့တိုင်း ဘာလဲဟဲ့လို့
ရှေ့က အမြဲ တပ်ပေးရတဲ့အခါ တစ်ခါ တရံ “ဘာလဲဟဲ့” နဲ့ အံ့မဝင်တာမျိုးလည်း
ရှိပါတယ်။ ဥပမာ- “ဘာလဲဟဲ့ အမေ့ခေါ်သံ” ၊ “ဘာလဲဟဲ့ အဇာနည်” တို့လို
အကြောင်းအရာမျိုးတွေမှာ စိန်ခေါ်ကြိမ်းမောင်းလိုရင်း မဟုတ်လဲနဲ့ပဲလည်း
“ဘာလဲဟဲ့” လုပ်လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အာဟာရစာစောင်ကို ပို့ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး
ရေးထားပေမယ့် အာဟာရက တစ်လတစ်ခါပဲ ထုတ်နာဆိုတော့
ကျွန်တော်လက်တွေ့လို ဆက်တိုက်ရေးချင်တဲ့အခါ အခက်ကြုံရပါ တယ်။ ဒါကြောင့်
ဘာလဲဟဲ့ ဆောင်းပါးတွေကို “ယနေ့ မြန်မာမီဒီယာ”၊ “မိုးမခ”၊ “ခေတ်ပြိုင်”၊
“ဟစ်တိုင်”၊ “ပြည်သူ့အမြင်” စတဲ့ စာစောင်တွေဆီကိုလည်း ဝေမျှပို့လိုက်ရပါတယ်။
ဒါတွေကို ဘယ်သူသုံးသုံး ယူပါ၊ သုံးပါလို့လည်း ယူသုံးလိုယူသုံးငြား။
ကြေညာထားပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီမရမချင်း ကိုယ့်တိုင်းပြည် ပြန်မရောက်မချင်း
စာမူခလည်း မတောင်း (ပေးရင် ယူတယ်) မူပိုင်ခွင့်လည်း မရောင်းပါ၊ မယူပါ။
ဘယ်သူက ဘယ်နှကြိမ်သုံးသုံး၊ ရောင်းစားရင်လည်း အရေးမယူပါ။ “ဒီမိုကရေစီ
ပစ္စယောဟောတု”ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ စာမူတွေသုံးတဲ့ စာနယ်ဇင်းကိုပဲ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ဖတ်ဖြစ်ကြမယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာတာ ပါပဲ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ မူရင်း စာရေးဆရာဘဝက ကဗျာဆရာပါ။
ရသစာပေသမားပါ။ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာ သာရပ်ကို တက္ကသိုလ်မှာ ၁ နှစ်ပဲ
သင်ယူဖူးပါတယ်။ မဆလနိုင်ငံရေးသိပ္ပံ မဟုတ်ပါဘူး။ မန်းတက္ကသိုလ် မှာပါ။
ဒီမိုကရေစီခေတ်ကပါ။ မဆလခေတ်မှာ သတင်းစာတိုက်နဲ့ အလွတ်ကျောင်းတွေ
ပြည်သူပိုင်သိမ်း တာကြောင့် အစိုးရအမှုထမ်းဘဝကို လျှောက်လွှာမတင်ရဘဲ

ရောက်သွားပေမယ့် မဆလပါတီကို လုံးဝမ ဝင်ခဲ့ပါဘူး။ ပါတီမိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ဘဲ “ပါတီရန်သူ” ဘဝကိုခံယူလာခဲ့ပါတယ်။ မန်းတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအမှုဆောင်၊ “တပ်ဦး”လုပ်ဖူးတာလေးတွေ ရှိပါတယ်။ ဘကြီးမှိုင်း ငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ် ရှားမှုတွေမှာ အများနည်းတူ ပါဝင်လှုပ်ရှားဖူးပါတယ်။ နိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်း ကျွမ်းဝင်လာခဲ့ပေမယ့် တခြား ဘယ်ပါတီတွေကိုမှ မဝင်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံရေးသင်တန်းတွေကို လည်း လုံးဝ မတက်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ အဲဒီ လို စနစ်တကျ မသင်ယူခဲ့ဖူးပေမယ့် ရောက်တတ်ရာရာ နိုင်ငံရေးစာ ပေတွေကိုတော့ ကြုံသလို ဖတ်ဖူးပါတယ်။ လူဆိုတာ နိုင်ငံရေးသတ္တဝါပဲဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း တိုင်းပြည် ကြီး မီးလောင်တော့ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မီးမြှိုက်ခံရတဲ့အတွက် ပြည်သူတွေနဲ့အတူ ဘဝအတွေ့အကြုံအ ရ မသိမဖြစ် သိလာရတဲ့ ဘဝနိုင်ငံရေး ဓာတ်ခံတော့ဖြင့် ငါ့မှာ ရှိလေရဲ့လို့ ခံယူပါတယ်။

ကျွန်တော်က အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ဝင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြည်ပကို ထွက်လာရင်း ရေဒီယိုတွေကနေပြီး စစ်အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးစကားတွေ အပြောများလွန်သွားလို့ မပြန်ဘဲနေတာပါ။ နယ် စပ်က လာတာလည်းမဟုတ်ပါ။ နယ်သာလန်တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ စာတမ်းဖတ်ဖို့ လာတာပါ။ နောက်တော့ အိုင်အိုဝါတက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ ၃ လကြာ စာရေးသားမှုဆိုင်ရာ နိုင်ငံတကာ အစီအစဉ်တစ်ခု ကို ဝင်ပါတယ်။ နောက်တော့ အီလီနွိုက်တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ သုတေသီအဖြစ် တစ်နှစ်စာဖတ်ခွင့် (စကောလားရှစ်) ရပါတယ်။ နီဘရာစကာ အနုပညာစခန်းတစ်ခုမှာလည်း ပါဝင်ခွင့်ရပါတယ်။ စာပေကိစ္စ

နဲ့ပဲ လာတာပါ။ နိုင်ငံရေးပညာမဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံရေးမှာ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိလောက်တဲ့ နိုင်ငံရေးသမားမ ဟုတ်ကြောင်း၊ စာပေသမားသာဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်အစီရင်ခံခြင်းပါ။

အခုလို နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်က ကိစ္စတွေကို ဟိုတို့ဒီတို့ ရေးတဲ့အတွက်

မိမိကိုယ်ကိုယ် နိုင်ငံရေး အကဲခတ်သမားလို့ လုံးဝမထင်မှတ်ထားပါဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခုရေးထားတာတွေက “အရပ် သားအတွေး”
၊ “အရပ်သားဆင်ခြေ” တွေနဲ့ပဲ ရေးနေတာပါ။ ဘယ်ဟာမှ သေသေချာချာ၊
ထဲထဲဝင်ဝင်၊ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မသိပါဘူး။ နိုင်ငံ့သမိုင်းလေ့လာဖို့ကျတော့
နောက်တွန့်ပါတယ်။ ဆရာဒေါက်တာသန်း ထွန်းက ကျွန်တော့်ကို သမိုင်းမဟာဝိဇာ
တက်ခွင့်ပေးထားပေမယ့် မတက်ဖြစ်ပါဘူး။ ဟိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ် လုပ်ရုံပါပဲ။
ကျောင်းသုံးသမိုင်းစာအုပ်ရေးဖို့ တာဝန်ပေးခံရဖူးပေမယ့် သမိုင်းလိမ်တွေရေးရာမှာ
မပါချင် လို့ တစ်နှစ်လုပ်ပြီး မအောင်မြင်နဲ့ နောက်ဆုတ်ခဲ့ရပါတယ်။
နောက်ဆုံးတော့ စာရေးဆရာဆိုတာ ဘယ် ဟာမှ ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင် မတတ်ဘဲ
ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် လျှောက်လုပ်တဲ့ လူစားမျိုးပါကလားလို့ ကောက်ချက်
ထုတ်ယူမိပါတော့တယ်။

အခုပဲကြည့်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်မလုံလို့ “အရပ်သားဆင်ခြေ”
ဆိုတဲ့ စကားတွေကို အထပ် ထပ်သုံးနေမိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွေး အခေါ်တွေဟာ
စာဖတ်သူတွေက အဆင့်အတန်းမရှိဘူးလို့ ထင်ရင် ဒါတွေက
အရပ်သားအတွေးပါဆိုပြီး အရပ်သားကို ခုတုံးလုပ်၊ အရပ်သားနဲ့
အကာအကွယ်ယူရ ခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ လုံးဝမဟုတ်ပါ။ ပြည်သူကြားက
အတွေးအခေါ်လို့ ပြောလိုရင်းပါ။ မပြောတတ်လို့ ချွဲသလိုဖြစ်နေရင်လည်း
သည်းခံပါလေ။ တကယ်လည်း ဒီဆောင်းပါးတွေဟာ ကျွန်တော်အရပ်တကာ
လည်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှာ ပြောခဲ့တာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီထက်မပိုပါဘူး။ တမင် နှိမ့်ချပြောတာ မဟုတ်ကြောင်းကို
ဒီစာတွေဖတ်ရင် သဘောပေါက်မယ် လို့ ထင်ပါတယ်။
ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း သိပ်ပြီး မြင့်မြင့်မားမားမဟုတ်ပါဘူး။
နိုင်ငံရေးပဲဖြစ် ဖြစ်၊ ဘာသာရေးပဲဖြစ်ဖြစ် ငုတ်တုတ်ခံမနေဘဲ
ဆင်ခြေတက်ကြည့်ကြဖို့ပါပဲ။ “ဖောက်တွေးနည်း”၊ “ဆန့် တွေးနည်း” စသည်ဖြင့်

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လည်း မပြောတတ်၊ သူများပြောရင်လည်း ပြောတဲ့ လူတွေ ဟာ သိပ်သိကြတာမဟုတ်ဘူးလို့ ရိပ်မိလို့ နားကြားပြင်း ကတ်တတ်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာ က သူများက ကောင်းတယ်ပြောရင် ဘာကောင်းတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းတယ်ပြောရတာ လဲ၊ ဘယ်သူ့အတိုက် ကောင်းတာလဲ၊ ဘယ်လိုကောင်းတာလဲ စသဖြင့် ဆင်ခြေတက်ကြည့်ရုံပါပဲ။ မကောင်း ဘူးပြောရင်လည်း ဆင်ခြေတက်ပါ။

ဆရာဇော်ဂျီက ပလေတိုနိုဒါန်းကို ရေးရတာ ငါတို့မြန်မာတွေမှာ ဆင်ခြေတက်တဲ့ အလေ့ မရှိကြ လို့ပဲလို့ ပြောဖူးပါတယ်။ ငါတော့ဖြင့် မြန်မာလူမျိုးထဲကဆိုရင် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းတစ်ယောက်ပဲ တွေး တောဆင်ခြင်တဲ့ အလေ့အထရှိတာ တွေ့ဖူးတယ်လို့ပဲ မှတ်ချက်ချဖူးပါတယ်။ ဘုရားကိုယ်တော်တိုင်က ငါတရားကို မယုံနဲ့လို့ သံသယရှိခွင့်ပေးထားလျက်နဲ့ ဘုရားစာကို အတွန့်တက်ရင် မိုးကြိုးပစ်မယ်၊ မြေမျို လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသမျှ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံဟာ လူလည်၊လူရှုပ်တွေ၊ လူလိမ်၊ လူယုတ်တွေရဲ့ ကြီးစိုးတာကို ခံနေရဦးမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ဘာလဲဟဲ့လို့ ဆင်ခြေတက်အောင်လည်း မရေးတတ်ပါ။ တွေး တတ်သလောက် ရေးတတ်သလောက်နဲ့ပဲ ကျွန်တော်စိတ်ချဉ်ပေါက်တဲ့ “အကောင်ဗလောင်” တွေကိုနားရွက်တံတွေးဆွတ်ကြည့်တာပါပဲ။ ကိုယ့်လူတို့လည်းဆွတ်ကြည့်ပါ။လက်တော့တံတွေးပေမှာမလွဲဘူး။

အပမာဒေန သမ္မာဒေထ

မောင်စွမ်းရည်

၂၀၁၆၊ စက်တင်ဘာလ (၇)

နယူးယောက်။

ဘာလဲဟဲ့ နိုင်ငံရေးသမား

ဟောပြောပွဲတွေနဲ့ စကားဝိုင်းတွေမှာ “ကျွန်တော်နိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်ဘူး” ဆိုတာကို မကြာခဏ ပြောမိတယ်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က “ဆရာက နိုင်ငံရေးသမားလို့ ပြောရမှာ ဂုဏ်ငယ်တယ် ထင်လို့လား” လို့မေးဖူးပါတယ်။ အဲဒီလိုတော့ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံရေးသမားကို အထင်သေးရှတ်ချရင် နိုင်ငံရေးသမားဆန့်ကျင်တဲ့ တချို့စစ်ဗိုလ်တွေနဲ့ တန်းတူဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချပြောတာပါ။ နိုင်ငံရေးသမားတွေကို ဂုဏ်တင်ပြောတာပါ။ ကျွန်တောက နောက်လိုက်မျှသာပါ။

ကျွန်တော်ဟာ နိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ တစ်သက်လုံး အနီးကပ်နေလာခဲ့ရပြီး သူတို့နဲ့ ရောနှော ဆွေးနွေးဖတ်ရှုလေ့လာရင်း စာရေးဆရာလောကထဲကို ရောက်လာခဲ့ရတာ ပါ။ တစ်လျှောက်လုံး သူတို့ လုပ်တာတွေကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလာခဲ့တာပါ။ နိုင်ငံရေးသမားတွေကို ကျွန်တော်အလွန် ချစ်ခင်လေး စားပါတယ်။ မကောင်းတဲ့ လူတွေကတော့ နိုင်ငံရေးသမားတွေထဲမှာလည်း ရှိတာပေါ့။ စစ်မှုထမ်းလောက၊ ကျောင်းဆရာလောက၊ စာရေးဆရာလောက၊ ဘယ်လောကမှာမဆို ရှိတာပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ရတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားအများစုဟာ ဘယ်ကိုယ်ကျိုးမှ မမျှော်ကိုးဘဲ သက်စွန့်ဆံဖျားနဲ့ ထောင်နှုတ်ခမ်း လျှောက်ပြီး လုပ်နေကြသူတွေပါ။ သာဓကဆောင်ရရင် လေထီးအုန်းမောင်တို့လို လူမျိုးတွေပါ။ တကယ်တော့ မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးရတာ နဲ့ တပ်မတော်ကြီးပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာတွေဟာ သူတို့လို နိုင်ငံရေး သမားတွေရဲ့ အားထုတ်မှုကြောင့်ပါ။

နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ နိုင်ငံအတွက်၊ ပြည်သူလူထုအတွက်
ယုံကြည်ချက်တစ်ခုနဲ့ နိုင်ငံရေးပါတီ တစ်ခုခုကို ဝင်ပြီး ကိုယ်ကျိုးမဖက်
အနစ်နာခံပြီး ဘဝနဲ့ နိုင်ငံရေးမှာပဲ မြှုပ်နှံလုပ်ကိုင်သူမျိုးကို ဆိုလိုပါတယ်။
မြန်မာနိုင်ငံမှာက နိုင်ငံရေးဆိုတာ အဖိနှိပ်ခံပြည်သူတွေဘက်က
ဖိနှိပ်သူအစိုးရတွေကို အတိုက်အခံလုပ်ပြီး ရပ်တည်ဆောင်ရွက်ကြရတာ ဆိုတော့
“ကိုယ်ကျိုးမဖက် အနစ်နာခံ” ရတာ က များပါတယ်။ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ
မလွယ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဦးလေးလူထုဦးလှ အာရှ လူငယ်နဲ့ ဖဆပလမှာ
လုပ်ခဲ့ပုံမျိုး၊ ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်တို့ ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ခဲ့ပုံမျိုးကို အားကျပါ
တယ်။ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကတော့ အားကျတယ်လို့
မပြောဝံ့လောက်အောင် ကြီးကျယ်တဲ့ စာရေးဆရာ၊ နိုင်ငံရေးသမားပါ။
ဘုရားသားတော်ကြီးတွေကတောင် “ဗိုလ်လွန်း”၊ “ဆရာလွန်း” ဆိုပြီး
ကြည်ညိုညွှန်းဆိုခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပေကလား။

ဒီခေတ်မှာ ကျွန်တော် စံနမူနာထား လေးစားတဲ့
နိုင်ငံရေးသမားတွေကတော့ ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦး၊ ဦးဝင်းတင်၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်လို
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေပါ။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို အားကျပေမယ့် သူတို့လို မလုပ်နိုင်ပါဘူး။
ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာအဖြစ်နဲ့ သူတို့ယုံကြည်တဲ့ ဒီမိုကရေစီရေးနဲ့ စစ်အာ
ဏာရှင်စနစ် ဆန့်ကျင်ရေးကို ထောက်ခံသူ၊ အားပေးကူညီသူ၊ ပြည်သူထဲက
ပြည်သူအဆင့်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီအလုပ်ကိုတော့ ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ
လုပ်သွားမှာပါပဲ။ ဝန်ကြီးချုပ် ဒေါက်တာစိန်ဝင်း၊ အမေရိကန်အရှေ့ပိုင်း
အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် ကိုအောင်စောဦးနဲ့ အခမ်းအနားတစ်ခုမှာ ဆုံတုန်း က
“ဆရာတို့အနေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး ကျွန်တော်တို့ကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မနေပါနဲ့။
ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေဟာ အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူတွေဘက်၊
အမှန်တရားဘက်မှာ အမြဲရှိတယ်။ စာရေးဆရာဖြစ် လာတယ်ဆိုတာ
ပြည်သူလူထုဘဝကို စာနာနားလည်လို့ ဖြစ်လာကြတာပါ။ ပြည်သူလူထုဘက်မှာ

မရှိဘဲ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားသူမျိုးဟာ မကြာခင် မြောင်းထဲ
ရောက်သွားရမှာပါ။ ဆရာတို့ဟာ ဒီမိုကရေစီရေး၊ စစ်အာဏာရှင်စနစ်
ဆန့်ကျင်ရေးတို့မှာ ရှေ့ဆောင်ချီတက်နေသမျှ ဆရာတို့က ကျွန်တော်တို့ကို
မစည်းရုံး၊ မဖိတ်ခေါ်ရဘဲ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆရာတို့နဲ့ အမြဲရှိနေမှာပါ” လို့
ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ်ဒေသက
ရောက်လာသူတွေ အတော်များများ ရှိနေပါတယ်။ သူတို့မှာ “ကျွန်တော်တို့
နိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ...”ဆိုတဲ့ စကားကို ထည့်သုံးသူ အတော် များများရှိလို့
ဝမ်းသာရတယ်။ သူတို့မှာ စစ်ဝါဒီဆန့်ကျင်ရေး အခြေခံရှိတယ်။ စစ်အစိုးရက
ဖိနှိပ်ထု ထောင်းတာကို အလျှားအလဲခံခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ရှိပါတယ်။
ဒါကြောင့် နယ်စပ်ကို ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ထွက်လာရင်းက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို
ရောက်လာကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်လာ ရုံ ၊ စစ်ဝါဒီတွေကို
ဆန့်ကျင်စိတ်ဓာတ်ရှိရုံနဲ့ လူတိုင်း နိုင်ငံရေးသမားလို့ ခေါ်လို့တော့
ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး။ စိတ်မရှိပါနဲ့ ၊ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါလောက်တော့
မြန်မာနိုင်ငံသားတိုင်းလောက်မှာ ရှိနေမှာပါ။ အခွင့်ထူးခံ စစ်မျိုးတွေလောက်ပဲ
စစ်အာဏာရှင်တွေဘက်မှာ ရှိနေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားအများစုက လယ်
သမား၊ အလုပ်သမား အဖိနှိပ်ခံတွေရဲ့ သားသမီးတွေ၊
အခွင့်ထူးမခံရတဲ့သူတွေပါဆိုတာလည်း အမြဲသ တိပြုထားရမှာပါ။
သာမန်စစ်သားမိသားစုက မဲပေးခဲ့ပုံကို သတိရပါ။

နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ ကိုယ်ယုံကြည်ရာ နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ခုခုထဲကို
ဝင်ပြီး နိုင်ငံရေးလမ်းစဉ် တစ်ခုနဲ့ အလုပ်လုပ်နေရမှာပါ။ တစ်သီးပုဂ္ဂလ
နိုင်ငံရေးသမားတွေ ရှိနေပေမယ့် အချိန်ပြည့် ပါတီနိုင်ငံ ရေးသမားတွေလို
စွမ်းဆောင်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားဟောမှာကိုက “သမဂ္ဂါနံ တပေါ သုခေါ”
တဲ့။ စစ်ဝါဒီတွေက “ပါတီနိုင်ငံရေးသမား” တွေ ဘာဘာညာညာပြောနေတာကို

နားမယောင်မိဖို့ လိုပါတယ်။ သူတို့က ပါတီဖွဲ့စည်းတာတွေကို ဘယ်မှာ
လိုလားမလဲ။ ပါတီမရှိလေ ကြိုက်လေပေါ့။ သူတို့ “စစ်တပ် ပါတီပဲ”
အုပ်ချုပ်နေမယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ မဟုတ်လား။ ပါတီ (သမဂ္ဂ)တွေကို ကြောက်တယ်။

တကယ်တော့ ရှေး ခေါ်မ၊ ရောမခေတ်ကတည်းက
“လူတိုင်းဟာနိုင်ငံရေးသတ္တဝါတွေပဲ” လို့ ခံယူ ခဲ့တာပါ။ ပါတီဖွဲ့တယ်ဆိုတာကတော့
အခိုင်အမာ အင်နဲ့ အားနဲ့ လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ ဖွဲ့ရတာ ပါ။ လူထဲမှာ နေရင်လူတိုင်း
နိုင်ငံရေးနဲ့ ဆိုင်တာပါပဲ။ (နေ့စဉ် စားဝတ်နေရေးဟာ နိုင်ငံသားတွေ စားဝတ်နေရေး
အဆင်ပြေအောင် လုပ်မပေးလို့ အတိုက်အခံလုပ်နေရတာ ပဲ မဟုတ်လား။)

နိုင်ငံရေးသမား လုပ်မယ့်သူဟာ ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ်မျဉ်းကို
ကျော်လိုက်တာနဲ့ နိုင်ငံရေးသမားအလိုအလျောက်ဖြစ်သွားပြီလို့
မှတ်ထင်လို့မရပါဘူး။ ဒါ အမှန်တရားပါ။ သည်းခံပါ။ ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံရေး
လုပ်မယ့်သူဟာ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ ဖြေနိုင်ရပါမယ်။ ဒီမိုကရေစီရဲ့
သမိုင်းကိုလည်း သိရ တယ်။ ဒီမိုကရေစီရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်၊ ဒီမိုကရေစီရဲ့
အားနည်းချက်၊ အားသာချက်တွေကိုလည်း သိရပါ မယ်။ ကိုလိုနီစနစ်
အရင်းရှင်စနစ်၊ နယ်ချဲ့စနစ်၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဆိုတာတွေကိုလည်း
သိထားရပါမယ်။ ဒါတွေသိမှပဲ ဒီမိုကရေစီပန်းတိုင်ကို ဘယ်လိုသွားမလဲဆိုတာ
သိပါမယ်။

သာသနာပြုမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ့်ဘာသာတရား၊ ကျမ်းစာတွေသိရုံနဲ့
မပြီးဘူး မဟုတ်လား။ တ ခြားဘာသာတွေကိုလည်း သိရမယ်။ ဒဿနဂိုဏ်းတွေ၊
သမိုင်းတွေကိုလည်း သိရမယ်။ သိပ္ပံဆိုတဲ့ သဘာဝ သဘောတရားတွေကိုလည်း
သိရပေလိမ့်မယ်။ ငါ့ဘာသာကမှ အစစ်၊ ငါလုပ်တာမှ အမှန်၊ တခြားဟာတွေက
ဒိဋ္ဌိတွေလို့ပြောရင် တခြားဘာသာဝင်တွေကလည်း ကိုယ့်ကို ဒီလိုပဲ ပြောမှာကို ခံရဖို့
အသင့်ရှိရမယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံရေးသမားဟာ သူများထက်
နိုင်ငံရေးသဘောတရားတွေကို သိထား သင့်ပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရေးသမားက

တခြားနိုင်ငံရေးတွေကို ပိုသိဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ စစ်ဝါဒီတွေ ကတော့ အနိုင်ကျင့်ရုံပဲဆိုတော့ ဘာနိုင်ငံရေးမှ မသိလည်း ဖြစ်တယ်။

နိုင်ငံရေးရဲ့ အခြေခံက “သမိုင်း”ပဲ။ ဒေါက်တာသန်းထွန်းက “မအ,အောင် သမိုင်းသင်ရတယ်” လို့ ဆိုဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ရဖူးတဲ့ သမိုင်းစာအုပ်မှာတော့ “သမိုင်းတတ်မှ ပဏ္ဍိတ” လို့ ဖတ်ရ၊ မှတ်ရဖူးတယ်။ ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်ရဲ့ အဋ္ဌာရသ ဆယ့်ရှစ်ရပ်မှလည်း သမိုင်း ပါတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာများက သင်ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကမ္ဘာ့သမိုင်း၊ အာရှသမိုင်း၊ အရှေ့တောင် အာရှသမိုင်း။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာ ပထမကမ္ဘာစစ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်၊ နယ်ချဲ့စစ်၊ ဖက်ဆစ်စစ်၊ လွတ်မြောက် ရေး စစ်၊ ကျူးကျော်စစ်၊ ခုခံစစ်၊ တော်လှန်စစ်တွေအကြောင်း အထူးပြုလေ့လာရပေလိမ့်မယ်။ မြန်မာ့ သမိုင်း၊ မြန်မာ့တိုင်းရင်းသားတွေ သမိုင်းကို အစအဆုံးသိထားရင် ကောင်းတယ်။ အထူးသိရမှာကတော့ ခေတ်သစ်သမိုင်းပါပဲ။ မြန်မာနိုင်ငံ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းနေခဲ့ရပုံ၊ သူ့ကျွန်ဘဝရောက်ပုံ၊ လွတ်လပ်ရေးရပုံ၊ ဝိုင်အမ်ဘီအေ၊ ဂျီစီဘီအေ၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၊ ဖဆပလ၊ ပမညတ၊ ကျောင်သားသမဂ္ဂ၊ တောင်သူလယ်သမားအရေးတော်ပုံ၊ ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံ၊ အလုပ်သမား အရေးတော်ပုံ၊ ပြည်တွင်းစစ်၊ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှု၊ ဒီလှုပ်ရှားမှုတွေရဲ့ ခုနှစ်၊ နေရာ၊ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်တွေကို အသေးစိတ်သိရအောင် လုပ်ထားရမှာပါ။ သမိုင်းဖြစ်ရပ်တွေရဲ့ “နေရာ” တွေသိဖို့ရာ ပထဝီအခြေခံလည်း ရှိရမယ်ဆိုတာ အထူးပြောဖို့ လိုမယ်မထင်ပါဘူး။

နိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်တောင် နိုင်ငံရေးကို ထောက်ခံသူ၊ ကန့်ကွက်သူ တစ်ခုခုပဲလုပ်မယ်ဆိုဦး တော့၊ နိုင်ငံရေးမသိရင်၊ သမိုင်းနောက်ခံမသိရင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပဲ ဖြစ်လာမှာပါ။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်တော့ ဒါတွေ ငါသိပြီးသားပါလို့ ထင်ထားကြစမြဲပဲ။ ဒါ သဘာဝပါ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အချိန်ပြည့်

နိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်ပေမယ့် ပါတီနိုင်ငံရေးသမား (ပါတီ တစ်ခုခုကို ဝင်ပြီး အချိန်ပြည့်လုပ်နေတဲ့ နိုင်ငံရေးသမား) တွေကိုရော၊ နိုင်ငံရေးဖြစ်စဉ်တွေကိုရော တစ်သက်လုံး အနီးကပ် ထိတွေ့သိမြင်ခွင့် ကြုံ ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုရေးနေရတာ ပါ။ သိသလောက်ကိုပဲ ဖောက်သည်ချနေတာပါ။

အခုအခါအထိ ပြည်တွင်းမှာရော ပြည်ပမှာပါ

အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို စနစ်ကျတဲ့

နိုင်ငံရေးပါတီကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်လာအောင် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ဖို့ကို

ကောင်းကောင်းအချိန်မရခဲ့ပါဘူး၊ ပါတီဝင်စာရင်းပြုစုပြီး ပါတီယူနစ်တွေ၊

ပါတီကလာပ်စည်းတွေ ဖွဲ့ကြရပါဦးမယ်။ နိုင်ငံရေးသင်တန်း၊ ကေဒါ သင်တန်းတွေ

လုပ်ကြရပါဦးမယ်။ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုတွေကြားက ပြည်တွင်းမှာ ဒါတွေလုပ်ရတာ

ကြန့်ကြာမယ်။ ပြည်ပမှာတော့ ဒီလိုကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ လူတွေ

ရောက်လာတာ များသထက် များလာနေပါပြီ။ ပါတီဝင်ဟောင်းတွေရော၊

ကျောင်းသားတပ်က လူငယ်တွေရော၊ ရှစ်လေးလုံးမတိုင်မီ က ရောက်နေကြတဲ့

လူတွေရော၊ သင်္ဘောပေါ်က ခုန်ချနေသူတွေရော၊ ဗီဇာဆုတ်ပစ်ပြီး နိုင်ငံရေးခိုလှုံ ခွင့်

တောင်းသူတွေရော၊ စာရင်းပြုစုပြီး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းကြရမှာပါ။ အားလုံး

စားဝတ်နေရေး ရုန်းကန်နေကြရလို့ မအားတဲ့ကြားကပဲ “ယားလို့ ကုတ်ဖို့

ရတဲ့အချိန်” ထဲက ကုတ်ကတ်ဖဲ့ထုတ်ပြီး ပါတီ လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကြရမှာပါ။

ပြည်တွင်းမှာ စလာခဲ့ပြီး ပြည်ပရောက်မှ နိုင်ငံရေးသေသွားရင် အမေရိကန်

ပြည်ထောင်စုဟာ “နိုင်ငံရေးသချူင်းကြီး”အဖြစ် ရောက်သွားတော့မှာပါ။

ပြည်ပမှာလည်း ဗဟိုဌာနတို့၊ ဌာနခွဲတို့ဆိုတာမျိုးတွေ ရှိရမှာပါ။

တစ်နေရာရာကနေပြီး နိုင်ငံရေး သဘောတရားစာအုပ်၊ စာစောင်တွေ၊

သတင်းစဉ်တွေ၊ ကြေညာချက်တွေကို စနစ်တကျဖြန့်ဝေပြီး စနစ် တကျ

ဖတ်ရှုလေ့လာတဲ့ အစီအစဉ်တွေလည်း ရှိနေကြမှာပါ။ ဒါမှလည်း နိုင်ငံရေးသိတဲ့

နိုင်ငံရေးသမား သွေးသစ်တွေကို မွေးထုတ်နိုင်မှာပါ။ နိုင်ငံရေးပါတီ၊

နိုင်ငံရေးလမ်းစဉ်၊ နိုင်ငံရေးသဘောတရား၊ နိုင်ငံရေး သင်တန်းတွေနဲ့
လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်မှုတွေ မရှိရင် ပါတီဝင်ဟောင်းတွေ ကြားထဲမှာကိုပဲ တစ်တော၊
တစ်ကြက်ဖ၊ သူတစ်လူ ငါတစ်မင်းဆိုတာမျိုးတွေနဲ့
အိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်ကုန်ကြမှာပါ။ ရန်သူက မြို့ခွဲစရာ လိုမယ်မဟုတ်ပါဘူး။
မဲပေးရုံပေးတဲ့ သာမန်ပြည်သူတွေတောင် နိုင်ငံရေးသဘောတရားမရှိရင်
ဒီမိုကရေစီရေးဟာ အားနည်းနေမှာပါပဲ။ နိုင်ငံရေးသမားတွေကိုသာမက
သာမန်ပြည်သူတွေကိုပါ နိုင်ငံရေးစာပေ၊ နိုင်ငံရေးသဘောတရားတွေနဲ့
မဝေးအောင် လုပ်ကြရမှာပါ။ အမြင်ကျဉ်းရေတိုသမား၊ တဇောက်ကန်းတွေ
ဖြစ်မလာဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံရေးအသိ လူတိုင်းမှာ လိုပါတယ်။

နိုင်ငံဘာနောက်ဆုံးပတ်၊ ဒီဇင်ဘာ ပထမပတ် ၂၀၀၅ ထဲမှာ ကျွန်တော်
ဂျပန်ပြည် တိုကျို၊ နာဂိုယာမြို့ နှစ်မြို့ကို ရောက်ခွင့်ကြုံခဲ့ပါတယ်။ နှစ်မြို့စလုံးမှာ
စာပေနဲ့ နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ စာစောင်တွေ (ကိုယ့်ငွေနဲ့ကိုယ်) ထုတ်နေကြပါတယ်။
သူတေသနလုပ်ပြီး နိုင်ငံရေးပညာပေးစာစောင် ထုတ်ဝေနေ တာကိုလည်း
တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဒေါင်းမာန်တဲ့၊ ရွှေဗမာတဲ့၊ အာဟာရတဲ့၊ မိုးသောက်ကြယ်တဲ့။
တချို့လည်း ငုပ်ချည်ပေါ်ချည်ပါပဲတဲ့။ ဧရာဝတီ၊ ရွှေရတု၊ ရွှေဗမာ၊ ရွှေကြိုးကြာ၊
ရွှေဝတ်မှုန်၊ ဗွိုက်စ်အော့ ဘားမား ဆိုတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အားကျစရာ၊
အားရစရာ ကောင်းပါတယ်။ ဝါရှင်တန်၊ နယူးယောက်က ဘာမှ
မထုတ်နိုင်ပေးပါဘူး။

ပိုပြီး အားကျစရာကောင်းတာက တိုကျိုနဲ့ နာဂိုယာ နှစ်မြို့စလုံးမှာ
မြန်မာစာကြည့်တိုက်လေး တွေ ရှိနေတာပါပဲ။ အမေလူထုဒေါ်အမာနဲ့
ဖုန်းဆက်ရာက ဘေးနားနမှာ အသင့်ရှိတဲ့ မိုးသောက်ကြယ် စာကြည့်တိုက်နဲ့
စာစောင်အဖွဲ့ဝင် မတင်တင်ဝင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတော့ “ဟယ်...ကောင်းလိုက်တာ
သမီးရယ်၊ သာဓု သာဓု” လို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ရှာပါတယ်။
အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုမှာ မြန်မာစာကြည့်တိုက်၊ စာဖတ်ခန်းဆိုတာမျိုး

လုံးဝမရှိသေးပါဘူး။ နယူးယောက်မှာ “ဆုံဆည်းရာ” ၊ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်ငယ်လေးတစ်ခုက စာအုပ်ငှားချင်တဲ့ လူကို နာမည်၊ နေရပ်၊ ရက်စွဲ မမှတ်ဘဲ ငှားနေတာပဲ ရှိပါတယ်။ နယ်စပ်က မြန်မာတွေချည်း ပို့ထားတဲ့ အင်ဒီးယားပြည်နယ်၊ ဖိတ်ဝိန်း မြို့မှာ ဗမာ၊ မွန်၊ ချင်း၊ ကရင် တိုင်းရင်းသားတွေ မိသားစု ၂၀၀၀ ကျော် ရှိနေပေမယ့် (ဂုဏ်ယူစရာ နိုင်ငံရေးညီလာခံကြီးနှစ်ခု လုပ်နိုင်ပေမယ့်) စာကြည့်တိုက်၊ စာဖတ်ခန်း ထူထောင်လို့ မရသေးပါဘူး။ ဖတ်ရှုကိုးကားချင်ရင် အလွန်ခက်ပါတယ်။ ရှက်စရာလည်းကောင်း၊ ဝမ်းနည်းစရာလည်းကောင်း ပါတယ်။ ရှက်တတ်ရင်ပေါ့။ သူတို့ဟာနိုင်ငံရေးကို အကြောင်းပြုပြီး ပြည်ပကို ထွက်လာကြသူတွေပါ။ သူတို့မှာ နိုင်ငံရေးလေ့လာစရာ စာအုပ်မရှိရင် ဘာလုပ်တော့မှာလဲ။ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နအဖ ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် နိုင်ငံရေးဗဟုသုတ၊ သမိုင်းဗဟုသုတ စာပေဗဟုသုတမရှိဘဲ လုပ်ရင် အတ္တရန် ပွဲနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆဲစာလုံးတွေပဲ ထွက်လာမှာပါ။

အချုပ်ကို ပြောရရင် နိုင်ငံရေးစည်းရုံးမှုကို အခုထက် ကျယ်ကျယ်နက်နက်လုပ်ကြဖို့နဲ့ နိုင်ငံရေး လေ့လာစရာ စာအုပ်၊ စာပေ၊ စာစောင်နဲ့ စာကြည့်တိုက်တွေ ထုတ်ဝေကြ၊ ထူထောင်ကြဖို့ပါပဲ။ ထောင်ထဲ ကိုရောက်နေကြတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦး ၊ ဦးဝင်းတင်၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်တို့ကို တကယ်လေးစားရင်၊ ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲမှာ တကယ်ပါဝင်နေတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ရင်၊ လေးစားရင် “ငါ နိုင်ငံရေး ဘယ်လောက်သိသလဲ” လို့ ကိုယ့်ဘာသာမေးပြီး ရိုးသားနှိမ့်ချ တက်တက်ကြွကြွနဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး၊ ကိုယ့် ရဲဘော်တွေပါ နိုင်ငံရေးသမားကောင်းတွေ၊ နိုင်ငံရေးသမားပီသသူတွေ ဖြစ်လာအောင် စုစုစည်းစည်း ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ပိုင်းဖြတ်လုပ်ဆောင်ကြဖို့ပါပဲ။ နိုင်ငံရေးသမားကောင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကြည်ညိုပါရစေ၊ အားပေးထောက်ခံပါရစေ၊ အားထားပါရစေ၊ ဂါရဝပြုပါရစေ။ ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်လိုက်ကောင်းတွေ ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုတာ ကတိပေးပါတယ်။

သစ္စာဆိုပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာနေလို့လည်းမဖြစ်၊
ညာနေလို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးပြီး
ကိုယ်တိုင်အားထုတ်ကြရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တောသုံးတောင်ကို အစိုးရတဲ့
ခြင်္သေ့မင်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူ့ဘာသာ အားမထုတ်ဘဲ ဘယ်သားကောင်ကိုမှ
သူခံတွင်းထဲကို ခုန်ဆင်း လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ “အပ္ပမာဒေန သမ္မဒေထ”။
မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ၊ ထထကြွကြွ အားထုတ်နိုင်ကြ ပါစေသတည်း။

၂၀၁၅၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၁

(အဟာရစာစောင်၊ အမှတ်စဉ် ၅၉၊ ဇန်နဝါရီလ ၈ ရက်၊ ၂၀၁၆)

ဘာလဲဟဲ့ ပါတီနိုင်ငံရေး

သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်မှာ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီ အဖွဲ့ချုပ်ဟာ အရင်လို အမျိုးသားနိုင်ငံရေးမလုပ်တော့ဘူး၊ ပါတီနိုင်ငံရေးပဲ လုပ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ထောင်က လွတ်လာတဲ့ မင်းကိုနိုင်ဟာ အမျိုးသားနိုင်ငံရေးကို ဆက်လုပ်ချင်ရင် နအဖအစိုးရက လုပ်မယ့် အမျိုးသားညီဘာခံက ဖိတ်လိုပကတော့ လက်ခံတက်ရောက်လိုက်ပေတော့လို့ တိုက်တွန်းထားပါတယ်။ အံ့ဩလိုက်မိပါရဲ့။

လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်အယူအဆကို လွတ်လပ်စွာ ဖော်ထုတ်ရေးသားခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ ဒီမိုကရေစီ ရဲ့ အင်္ဂါရပ်ကြီးတစ်ခုပါ။ လွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့်ရှိတိုင်း ရေးကြတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီမိုကရေစီရေးကို ရှေးရှုတာမဟုတ်ဘဲ စစ်အာဏာရှင်စနစ် တည်မြဲရေးကို ရှေးရှုရင်တော့ လွတ်လပ်စွာရေးသားခွင့် အလွဲ သုံးစားလုပ်ရာ ကျပါတယ်။ ရှက်စရာ။

ဒီနေ့ အမျိုးသားနိုင်ငံရေးဆိုတာ ဘာလဲ။ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ စစ်ကျွန်ဘဝက လွတ် မြောက်ရေးနဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်ရေးပါပဲ။ ဒါကလည်း ဒီမိုကရေစီမရရင် ဘာမှလုပ်လို့ မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမျိုးသားနိုင်ငံရေးဆိုတာ ဒီမိုကရေစီရေးပါပဲ။ အဲဒီ ဆောင်းပါးရှင်က ဒီချုပ်အဖွဲ့ဟာ အရင်လို အမျိုးသား နိုင်ငံရေးမလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆိုထားတာကိုတော့ ဝမ်းသာမိတယ်။ ဒီအချက်ကို သူက အသိအမှတ်ပြုပေး သေးသကိုးလို့။ ဟိုတုန်းက သူလည်း အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ကို ထောက်ခံအားပေးခဲ့ပုံရပါတယ်။ အခုတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီလို့ တွေးလို့ ရလိုက်ပါတယ်။ ဒီချုပ်ဟာ

ပါတီနိုင်ငံရေးဘက်ဦးတည်သွားပြီဆိုတာ ဘာကို ပြောချင်တာလဲ။
အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်မှာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က အစ
ဗဟိုခေါင်းဆောင်တွေရော ၊ နယ်ခေါင်းဆောင်တွေရော ဖမ်းထားပြီး ရတဲ့
နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သေကြောင်းကြံ စည်နေတာတွေကို ခံနေရတယ်။ ပါတီရုံးတွေကို
ပိတ်ထားခိုင်းပြီး ဆိုင်းဘုတ်တွေ ဆွဲချ၊ ဓါတ်ပုံတွေ ဆွဲချ ဆိုတာမျိုးတွေလုပ်ပြီး
နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ချုပ်ချယ်ပိတ်ဆို့နေတယ်။ ဒါလား၊ သင်းတို့ပြောတဲ့ စည်းကမ်းရှိ တဲ့
ဒီမိုကရေစီ။ ဒီလို စစ်အာဏာရှင်စနစ်ရဲ့ စည်းကမ်းမဲ့တဲ့ စစ်ဗိုလ်ဒီမိုကရေစီကို
အမျိုးသားဒီမိုကရေစီ အဖွဲ့ချုပ်က ကြံကြံခံရင်း နည်းမျိုးစုံနဲ့ တတ်စွမ်းသမျှ
ခုခံတိုက်ခိုက်နေရတယ်။ ပြည်ပနိုင်ငံရေးသမား တွေနဲ့ နိုင်ငံတကာအစိုးရတွေ၊
ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့အစည်းတွေက အဓိကတောင်းဆိုနေတာတွေက...

(၁) နီဘယ်ဆုရှင် အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို
လွှတ်ပေး

(၂) ပြည်သူလူထုက သတ္တိရှိရှိနဲ့ တခဲနက် ရွေးကောက်ထားတဲ့ ဒီချုပ်ကို
စစ်တပ်က အာဏာလွှဲပေး

(၃) ဒီချုပ်ကို လွှဲပေးနိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံးနည်း၊ အယဉ်ကျေးဆုံးနည်း၊
ဒီမိုကရေစီအဆန်ဆုံးနည်း၊ အဆင့် အတန်းအမြင့်ဆုံးနည်းဖြစ်တဲ့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေး လုပ်ပေး စတဲ့ အချက်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါတွေကို ပြည်တွင်းက ဒီချုပ်ခေါင်းဆောင်တွေဟာ ပြည်သူလူထုနဲ့အတူ
ထုတ်ဖော်တောင်းဆို နေပါတယ်။ တခြားဖိနှိပ်မှု၊ လိမ်လည်မှု၊
ရက်စက်မှုအမျိုးမျိုးတွေကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ရရာနေရာက ကြိုးစား
ဖော်ထုတ်နေပါတယ်။ ဒီချုပ်က လုပ်လုပ်၊ မလုပ်လုပ် ဒီလိုပုံနဲ့ မိုးကြီးချုပ်ရင်တော့..

(၁) ပြည်သူလူထုကြီးရဲ့ ကြီးမားပြင်းထန်တဲ့ ပေါက်ကွဲမှုကြီးတစ်ခု
မုချဖြစ်လာမယ်။

(၂) ဒါမှမဟုတ်ရင် လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးကြီးတစ်ခု

ပေါ်ထွက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုပဲ မျှော်မှန်းစရာရှိပါတော့တယ်။

မင်းကိုနိုင်ကို ခြေထိုးတဲ့ ဆောင်းပါးရှင်က ဒီချုပ်ဟာ ပါတီနိုင်ငံရေးပဲ

လုပ်နေတယ်တဲ့။ ပါတီနိုင်ငံရေးလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူ့ဘာကိုပြောနေလဲလို့

ဆက်ဖက်တော့ သူတို့ခေါင်းဆောင် ထောင်ကလွတ်ရေးပဲ လုပ်နေတယ်တဲ့။

ထားပါတော့၊ သူပြောသလို သူတို့ပါတီခေါင်းဆောင် လွတ်ရေးတစ်ခုပဲ

လုပ်နေတယ်လို့။ တခြားဟာတွေ သူ့က မျက်ကွယ်ပြုထားပြီး ဒီထက် ဘာတွေ

လုပ်နိုင်တယ်၊ ဘာတွေ လုပ်သင့်တယ်လို့လည်း အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်

ဖော်ပြတာမရှိဘဲ လုပ်သင့်တာကိုလည်း တစ်ခုတည်းပဲ ဖော်ပြထားပါတယ်။

အဲဒါကလည်း မင်းကိုနိုင်အနေနဲ့ ဒီချုပ်ကို ကျောခိုင်းပြီး ဘာမှမမေးလဲ စစ်အစိုးရ

တရားဝင်အောင်သာ လုပ်ပေးရေးအတွက် စစ်တပ်လုပ်တဲ့ အမျိုး သားညီလာခံကို

ထောက်ခံပါဝင်ရေးပဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ တယ်ရှင်းပါလား။ သူ့အမြင်က မလုပ်သင့်တာ

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် လွတ်မြောက်ရေး၊ လုပ်သင့်တာက စစ်တပ်လုပ်တဲ့

အမျိုးသားညီလာခံတက် ရောက်ရေး။

ပါတီနိုင်ငံရေးဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဒီစကားကို တဖောင်ဖောင်တဖွာဖွာ

ပြောခဲ့တာ စစ်တပ်ပါတီပါပဲ။ စစ်တပ်က ဘယ်ပါတီကိုမှ မလိုလားဘူး။

ဘယ်နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းကိုမှ မလိုလားဘူး။ သူတို့ရဲ့ စစ်တပ် ပါတီပဲ

ရှိစေချင်တယ်။ နိုင်ငံသားတွေကို အမျိုးမျိုးအပုပ်ချပြီး ဒီနိုင်ငံရေးသမားတွေ စွန့်လို့

သူတို့စားနေ ရတဲ့ ကျေးဇူးကို မျက်ကွယ်ပြုတယ်။ နိုင်ငံရေးဆိုတာကို

မရှိစေချင်တော့ဘူး။ စစ်ရေးပဲ ရှိစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံရေးပါတီတွေကို

အပုပ်ချတာ။ ပုပ်နေတာက စစ်တပ်ပါတီ။ ပါတီဆိုတာ အဖွဲ့အစည်းပါ။ နိုင်ငံရဲ့

အရေးကို တစ်ယောက်တည်း လုပ်လို့ မရဘူး။ နှစ်ယောက်၊

သုံးယောက်လုပ်လို့လည်း မရဘူး။ ပါတီတစ်ရပ် စနစ်တကျဖွဲ့စည်းပြီးမှ

လုပ်လို့ရတယ်။ ပါတီတိုင်းမှာ ပါတီဖွဲ့စည်းရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်။ ဘယ်ပါတီမဆို

အမျိုးသားနိုင်ငံရေးကို ဦးတည်ကြရတယ်။ ပါတီဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့
အကျိုးကိုသာကြည့်ရင် ဖဆ-ဆိုရှယ်တွေလို ပါတီအစိတ်စိတ်ကွဲပြီး အပိုင်းပိုင်း
အမှိုက်ပုံထဲ ရောက်ကုန်ကြရမှာပဲ။ ပါတီကောင်း ရှိသလို ပါတီဆိုးလည်း ရှိတာပဲ။
အစကကောင်းပြီး နောက်မှ ပျက်သွားတဲ့ ဖဆပလလို ပါတီလည်းရှိတာ ပဲ။
အစအဆုံးမကောင်းတဲ့ မဆလလို ပါတီမျိုးလည်းရှိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပါတီမရှိဘဲ
နိုင်ငံရေးလုပ်လို့ မရဘူး။ စစ်တပ်ပါတီက ပြောတဲ့စကားကို သံယောင်လိုက်ပြီး
ပါတီနိုင်ငံရေးဆိုတဲ့ စကားကို အရမ်းမသုံးသင့်ဘူး။ စစ်တပ်ပါတီက ဘယ်ပါတီကိုမှ
မလိုလားဘူး။ နိုင်ငံရေးပါတီရှိရင် နိုင်ငံရေးရှိရမယ်၊ နိုင်ငံရေးသမားရှိမယ်
အဲဒါတွေကို ဘာမှ မလိုလားဘူး။ ဒါကြောင့် ပါတီတွေကို မပြုငြင်သင့်ဘူး။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်လွတ်မြောက်ရေးဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။
ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရေးရဲ့ အသက်ပဲ။ အဲဒီ ဆောင်းပါးရှင်က
ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်လွတ်မြောက်ရေးကို လိုလားပုံမရဘူး။ အရေးကြီးတယ်လို့
ထင်ပုံမရဘူး။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်လွတ်မြောက်ရေးဟာ ဒီချုပ်အဖွဲ့ရဲ့ အရေး၊
သူ့ပါတီရဲ့ အရေးသက်သက်မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို
ပါတီနိုင်ငံရေးလုပ်တယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ မပြောသင့်ဘူး။
နိုင်ငံရေးငရဲကြီးတတ်တယ်။ ဒီမိုကရေစီအရေး သစ္စာဖောက်ရာ ကျပါတယ်။
ပါတီနိုင်ငံရေးဆိုတဲ့ စစ်တပ်ဝေါဟာရကို မသုံးတာ အကောင်းဆုံး။ ပါတီမရှိဘဲ
နိုင်ငံရေးလုပ် လို့မရဘူး။ ဝိုင်အမ်ဘီအေ၊ ဂျီစီဘီအေ၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၊ တကသ၊
ဗကသ၊ ဖဆပလ စတဲ့ အဖွဲ့အ စည်းတွေ ရှိလို့ မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရလာတာ
မဟုတ်လား။ နိုင်ငံရေးပါတီတွေ လွတ်လပ်စွာ ဖွဲ့စည်းလှုပ်ရှားခွင့်ရကြပါစေလို့
ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

စစ်တပ်ပါတီ ကျဆုံးပါစေ။

ပြည်သူ့တပ်မတော် ပေါ်ထွန်းပါစေ။

(အဟာရစာစောင်၊ အမှတ်စဉ် ၅၀၊ ဧပြီလ ၃ ရက်၊ ၂၀၁၅)

(သစ္စာတော်လှန်ရေးစာပေမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၅၊ မေလ၊ ၂၀၁၅)
